

Eclipsă

Ana Blandiana

Renunț la milă greu ca la un viciu,
Cu milă sunt drogată de copil.
Alb înstelată de ridicol plâng
Lângă fricos, lângă învins, lângă umil.

Îi plâng pe proști și proștii mă înving,
Surâzători sub steaua mea sterilă.
De gingășie tot mai mult mă-ntunec
Și pier de umanism și milă.

Înduioșate mâini întind să mângâi
Fiare gonind spre mine hămesite,
Și-mi pare rău că n-o să mai sărut
Și botul care mă ucide.

Nici n-am trăit spre-a nu jigni pe nimeni,
Mi-au prins în țărână rădăcini genunchii,
Și-mi trece viața încercând să-mi cresc
La capetele aripilor unghii.